

Dosarul nr. 2ra-1296/20

Prima instanță: (Judecătoria Buiucani, m. Chișinău) M. Diaconu
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) L. Bulgac, V. Buhnaci, V. Sîrbu

Î N C H E I E R E

16 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Nicolae Craiu
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Ichim Silvia,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Ichim Silvia
împotriva Evgheniei Ciobanu, Frunze Iurie și Grigori Eugenia privind repartizarea
terenului în natură și determinarea modului de folosire a lotului de pământ,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 mai 2020, prin care s-a
respins apelul declarat de Ichim Silvia și s-a menținut hotărârea Judecătoriei
Buiucani, mun. Chișinău din 27 aprilie 2012,

c o n s t a ț ă :

La 17 august 2004, Ichim Silvia a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Primăriei or. Durlești cu privire la repartizarea în natură a terenului.

În motivarea acțiunii, reclamanta a menționat că în casa situată pe
str. Al. Marinescu nr. 44/2, or. Durlești locuiesc patru familii și se află în folosință
comună.

De asemenea, a menționat că în temeiul deciziei Consiliului or. Durlești
nr. 3.7.3 din 27 septembrie 2002, s-a decis partajarea lotului de teren adiacent casei
de locuit în patru părți egale, adică câte $\frac{1}{4}$ cotă-parte din teren fiecărei familii cu
suprafața de 0,266 ari pentru fiecare, cu atribuirea în natură.

Reclamanta a invocat că s-a adresat cu cereri către Primăria or. Durlești în
vederea repartizării terenului în natură, însă cererile sale au rămas nesoluționate.

Ichim Silvia a solicitat obligarea Primăriei or. Durlești să-i repartizeze terenul
în natură conform deciziei Consiliului or. Durlești nr. 3.7.3 din 27 septembrie
2002.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22 februarie 2005,
s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Ichim Silvia.

S-a obligat Consiliul orașenesc Durlești să-i repartizeze în natură Silviei Ichim conform deciziei Consiliului or. Durlești nr. 3.7.3 din 27 septembrie 2002 și a Titlului de autentificare a dreptului asupra terenului din str. Al. Marinescu 44/2 or. Durlești, eliberat la 22 iulie 2004, în mărime de $\frac{1}{4}$ cotă-parte ce constituie 0,266 ari din suprafața totală a terenului de 0,1064 ari (f.d. 23-24 Vol. I).

La 12 martie 2008, Primăria or. Durlești a depus cerere de revizuire împotriva hotărârii Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22 februarie 2005 (f.d. 30-31 Vol. I).

Prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 20 mai 2008, s-a respins cererea de revizuire înaintată de Primăria or. Durlești (f.d. 54-55 Vol. I).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 august 2008, s-a admis recursul declarat de Primăria or. Durlești, s-a casat integral încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 20 mai 2008, cu admiterea cererii de revizuire depusă de Primăria or. Durlești.

S-a casat hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22 februarie 2005 și s-a restituit cauza la rejudecare în prima instanță, în alt complet de judecători (f.d. 63-65 Vol. I).

La 29 octombrie 2009, Ichim Silvia a depus cerere suplimentară împotriva Primăriei or. Durlești, Ciobanu Evghenia, Frunze Iurie și Grigori Eugenia cu privire la determinarea modului de folosință a lotului de pământ, invocând faptul că în rezultatul expertizei tehnice s-a constatat că se folosește doar de suprafața de 217 m.p. din terenul aferent, însă conform cotei deținute, i se cuvine suprafața de 266 m.p., astfel a indicat că de o parte din terenul său ilegal se folosește vecina Ciobanu Evghenia, care a edificat pe teren construcții neautorizate (f.d. 114 Vol. I).

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 11 noiembrie 2009, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Ichim Silvia.

S-a stabilit modul de folosință a lotului de teren adiacent imobilului nr. 44/2 din str. Al. Marinescu, or. Durlești conform Raportului de expertiză din 30 iunie 2009 și Anexei nr. 2, atribuindu-i Eugeniei Grigori – lotul 001 cu suprafața de 266 de m.p. (marcat cu culoarea albastră închis), lui Frunze Iurie – lotul 002 cu suprafața de 266 de m.p. (marcat în culoare verde), Silviei Ichim – lotul 003 cu suprafața de 266 de m.p. (marcat în culoare roșie) și Evgheniei Cioban – lotul 004 cu suprafața de 266 de m.p. (marcat în culoare albastră deschisă) conform planului lotului, care este parte integră a Raportului de expertiză, revenindu-i fiecărui proprietar câte $\frac{1}{4}$ cotă-parte și obligându-i să nu creeze obstacole în folosirea acestor sectoare de teren stabilite (f.d. 138-140 Vol. I).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2010, s-a respins apelul declarat de Ciobanu Evghenia și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 11 noiembrie 2009 (f.d. 203-206 Vol. I).

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 08 septembrie 2010, s-a admis recursul depus de Ciobanu Evghenia, s-a casat decizia Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2010 și hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 11 noiembrie 2009 și s-a remis cauza spre rejudecare în instanța de fond, în alt complet de judecată (f.d. 234-237 Vol. I).

Prin cererile din 12 noiembrie 2010 și 28 ianuarie 2011 (f.d. 5, 26-27 Vol. II), Ichim Silvia a susținut cerințele înaintate cu privire la repartizarea terenului în natură și determinarea modului de folosință a lotului de pământ.

La 01 februarie 2012, Ichim Silvia a depus cerere de concretizare a cerințelor, prin care a solicitat repartizarea în natură a $\frac{1}{4}$ cotă-parte din terenul aferent imobilului din str. Al. Marinescu nr. 44/2, or. Durlăști, obligarea Evgheniei Ciobanu să înlăture obstacolele în repartizarea terenului, iar în cazul imposibilității repartizării în natură a părții din teren solicitată, atribuirea unei părți din terenul liber folosit de către ultima conform Raportului de expertiză din 30 iunie 2009 (f.d. 87-88 Vol. II).

Prin hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 27 aprilie 2012, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Ichim Silvia (f.d. 187-190 Vol. II).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 04 decembrie 2012, s-a respins apelul declarat de Ichim Silvia și s-a menținut hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 27 aprilie 2012 (f.d. 235-240 Vol. II).

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 26 iunie 2013, s-a considerat inadmisibil recursul declarat de Ichim Silvia (f.d. 250-252 Vol. II).

La 04 septembrie 2019, Ichim Silvia a depus cerere de revizuire împotriva încheierii Curții Supreme de Justiție din 26 iunie 2013 (f.d. 2-7 Vol. III).

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 27 noiembrie 2019, s-a respins ca inadmisibilă cererea de revizuire depusă de Ichim Silvia (f.d. 67-70 Vol. III).

La 12 decembrie 2019, Ichim Silvia a depus cerere de revizuire împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 04 decembrie 2012 (f.d. 73-79 Vol. III).

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2020, s-a admis cererea de revizuire depusă de Ichim Silvia, s-a casat decizia Curții de Apel Chișinău din 04 decembrie 2012 și s-a reținut cauza pentru rejudecare în ordine de apel, în alt complet de judecată (f.d. 120-124 Vol. III).

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 27 mai 2020, s-a restituit cererea de apel declarată de Ichim Silvia în partea în care a solicitat anularea dispoziției nr. 201 din 10 octombrie 2010 și a procesului-verbal de recepție finală nr. 68/12 din 10 octombrie 2012, deoarece aceste pretenții sunt noi, care nu au constituit obiect al acțiunii în instanța de fond (f.d. 145-146 Vol. III).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 mai 2020, s-a respins apelul declarat de Ichim Silvia și s-a menținut Prin hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 27 aprilie 2012 (f.d. 149-154 Vol. III).

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că invocând încălcarea drepturilor și intereselor sale prin acțiunile ilegale ale celorlalți coproprietari ai bunului imobil, Ichim Silvia a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei or. Durlăști, Evgheniei Ciobanu, Frunze Iurie și Grigori Eugenia cu privire la repartizarea terenului în natură câte $\frac{1}{4}$ cotă-parte din suprafața totală de 0,1064 ce constituie 0,0266 ari și obligarea Evghenia Cioban să înlăture obstacolele create în repartizarea terenului printr-o construcție neautorizată care împiedică repartizarea părții de teren ce îi aparține cu drept de proprietate.

Instanța de apel a constatat că Ichim Silvia este în drept să solicite posesia și folosința unei părți din teren proporțional cotei-părți deținute, însă totodată, această procedură poate fi efectuată doar în cazul în care este posibil.

Astfel instanța de apel a reținut că din conținutul Raportului de expertiză din 21 noiembrie 2011, întocmit de Centrul Național de Expertize Judiciare, rezultă că este imposibil de stabilit careva variante de partaj a terenului în litigiu, iar alt raport de expertiză, în corespundere cu procedura legală, care să demonstreze contrariul, nu a fost prezentat la materialele cauzei.

Prin urmare, instanța de apel a stabilit imposibilitatea partajării terenului în varianta solicitată de Ichim Silvia, or, în principiu aceasta solicită repartizarea/atribuirea în natură a cotei de teren care i se cuvine în terenul litigios, inclusiv și din contul terenului de care la moment se folosește intimata Ciobanu Evghenia și pe care sunt amplasate construcțiile acesteia.

Mai mult ca atât, instanța de apel reținut că, prin dispoziția Primarului or. Durlești nr.201 din 10 octombrie 2012, s-a aprobat procesul verbal de recepție finală a anexei lit.01 "A3" din or. Durlești, str. Marinescu nr.44/2, ap.4, construită de Ciobanu Evghenia, astfel fiind legitimate construcțiile din anexa 01 "A3", respectiv, soluția primei instanțe privind respingerea pretențiilor înaintate de Ichim Silvia privind atribuirea în natură a $\frac{1}{4}$ cotă-parte din terenul cu suprafața totală de 0.1064 ha, și obligarea Evgheniei Ciobanu să înlăture obstacolele create prin construcția neautorizată care împiedică repartizarea în natură a părții de teren ce i se cuvine cu drept de proprietate, fiind întemeiată, deoarece reclamanta nu poate pretinde la atribuirea în natură a unei porțiuni de teren care nu este liberă de construcții ce nu-i aparține.

Totodată, instanța de apel a conchis că argumentele apelantei cu referire la stabilirea modului de folosință a terenului în temeiul raportului de expertiză tehnică a bunului imobil din 30 iunie 2009, întocmit de către SRL "Tanjar-Co", nu pot fi reținute ca temei de anulare a hotărârii contestate, or, Raportul de expertiză a fost întocmit cu derogare de la prevederile art.8 alin.(1) lit. d), g) și 12 alin.(1), (2) al Legii cu privire la expertiza judiciară, deoarece V. Bantuș, - managerul SRL "Tanjar-Co", nu deține calitatea de expert judiciar, ne fiind inclus în Registrul de Stat al experților atestați.

Prin urmare, instanța de apel a concluzionat că pe lângă faptul că argumentele apelantei nu se referă la încălcarea esențială de către prima instanță a unor prevederi legale, pe parcursul examinării cauzei în instanța de apel, nu au fost prezentate alte probe decât cele deja existente la materialele dosarului, iar apelanta nu a solicitat instanței intervenirea pentru a obține careva probe ce ar demonstra veridicitatea pretențiilor sale, instanța fiind pusă în situația soluționării litigiului în urma studierii probelor anexate și în raport cu prevederile normelor legale aplicabile speței.

La 29 iunie 2020, Ichim Silvia a declarat recurs împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 27 mai 2020 (f.d. 158-159 Vol. III).

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 05 august 2020, s-a respins recursul declarat de Ichim Silvia și s-a menținut încheierea Curții de Apel Chișinău din 27 mai 2020 (f.d. 193-198 Vol. III).

La 29 iunie 2020, Ichim Silvia a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu restituirea cauzei spre rejudecare.

Recurenta Ichim Silvia, în motivarea recursului a menționat că instanța de apel a examinat apelul în temeiul aceluiași argumente de fapt și de drept care au constituit obiect de examinare în instanțele de judecată până la pronunțarea hotărârii Curții Europene a Drepturilor Omului din 05 martie 2019, prin care s-a constatat încălcarea art. 6 § 1 și art.1 Protocol 1 la Convenția Europeană pentru Apărarea drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale din cauza neexecutării de către autorități într-un termen rezonabil a hotărârii definitive pronunțate în favoarea sa, precum și din cauza anulării hotărârii definitive a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22 februarie 2005.

La fel, a indicat că a solicitat în instanța de apel conexarea prezentei cauze cu cauza aflată pe rolul Curții de Apel Chișinău, fiind conexe pretențiile și temeiurile de apariție, însă instanța de apel a lăsat fără apreciere hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului și argumentele cu privire la conexarea cauzelor.

La 12 august 2020, instanța de recurs a expediat în adresa intimaților copia recursului, fiind recepționat de către Primăria or. Durlăști la data de 14 august 2020 (f.d. 25 Vol. IV), iar de către Ciobanu Evghenia, Frunze Iurie și Grigore Eugenia la data de 17 august 2020 conform avizelor de recepție (f.d. 35-37 Vol. IV).

La 10 septembrie 2020, Evghenia Ciobanu, prin intermediul avocatului Garaba Mihai, a depus referință la recursul declarat de Ichim Silvia, prin care a solicitat să fie respins.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 27 mai 2020, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 29 iunie 2020, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentei cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (*Golder împotriva Regatului Unit*, pct. 38; *Stanev împotriva Bulgariei (MC)*, pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei*, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței*, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea *Botten v. Norway*, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmers c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Ichim Silvia, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Ichim Silvia.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Nicolae Craiu

Dumitru Mardari